

ΕΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE SARA HAARDT

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

ΓΑΠΟΥΣΑ τρελλά τον Λέστερ Κράμ...
Μά πέθανε από φθίσι, ο αγαπημένος μου, και τόν έθαψαν στο κοιμητήριο του χωριού μας...

Μου φάνηκε μαύρη ή ζωή, δίχως έκείνον. Ήθελα να πεθάνω. Έξαλλη, θειραία θλιμμένη, πήρα ένα πιστόλι. Μπήκα στο κοιμητήριο, ακούμπησα λίγα λουλούδια στο νεοκαμμένο τάφο του, στήριξα το πιστόλι στα στήθη μου και πυροβόλησα...

Κυλιστήκα άναίσθητη, αίματολουμένη, άπάνω στην ύγρη γη, άπάνω στα χόρτα και στα μουσκεμένα χώματα του νεκροταφείου, που μύριζαν έντονα από μούχλα κι' άποσύνθεσι...

— "Έλα!... Φθνήτά τή γλίσσοες, μίς! μου έπτε ο χειροούργος τού νοσοκομείου, σκυμμένος στο κρεβάτι μου. Τιποτα τού σοφαρού, δέν πείραες ή σφαίρα... "Έμεινε στή σάρκα, θέβαια, αλλά θά τή θάλοουμε μέ μιά μικρή έγγχειρσοούλα!

— "Όχι! μουρμούρισα μέ άπόγνωση. Ήθλω να πεθάνω!... Ήθλω να πεθάνω!... Ήθλω να πάω εκεί ψηλά, να τ ό ν θρώ!

Μά ο χειροούργος δέν μού άποκριθήκε. "Έγνεψε στήν άδελφή -νοσοκόμο χαρακτηριστικά, κι' έκείνη μουθέαλε άπότομα στο πρόσωπο τή ναρκατοική σκευή...

"Ο αϊθέρας άρχισε να θρέχά τά ρουθούνια μου. Μ' έπιασε άσφυζία... άγωνία... μου φαίνονταν πώς θά έσκαζα, πώς θά πιγίονον, πώς χτυποούσαν τούς κροτάφους μου μέ σφυρί...

"Άναπνεύσει θαθείά, μίς! μέ παρακινούσε ο χειροούργος, μ' ένδραρτυνικό χαμόγελο και μέ φωνή θισατοκή. Πάρτε θαθείες άνάσες!... Ναι!... "Έτσι!... "Έτσι, μπράδω!

"Άνάσαινα μέ στενοχώρια... "Η άγωνία μου μείαλωνε... "Άρχιζα να πλησιάζω στα σούνορα τής άναίσθησίας...
— Ήθλω... να... πεθάνω.

Τραυλίζα άκατάπαυτα, έτσι... Μά σιγά-σιγά, κι' όσο ο αϊθέρας χυνόταν στα ρουθούνια μου, τó μυαλό μου θόλωνε... "Άρχιζα να χάνω τή συνείσθησι τής πραγματικότητος, και να μου φαίνεται πώς θρικόκοιμον πάλι εκεί κάτω στο μικρό κοιμητήριο του χωριού μου...

Νά, έβλεπα τώρα τούς πέτρινους και τούς ξύλινους σταυρούς τών τάφων... "Έβλεπα τις ταφόπερες τις μαυρές από τήν πολυκαίρια και πρασινομένες άπ' τά θρούα... Τό ύγρο χόμα τών νεοκαμμένων μημάτων, που μύριζε θαρείά... "Ένα άρωμα παχύ, γλοιώδες, άρωμα λουλουδιών μαρμαμένων, φύλλων κιτρινομένων, και σάρκας που σαπίει μέσα στή μαύρη γη, άρχιζε να μέ ζαλιζή και να μέ μεθά...

— "Όραία!... Νά, αυτό... ήταν... όλο, μίς! Ενάκουσα τόν χειροούργο να μου λέη, μέ φωνή μακρυνή, άόριστη, συγχισμένη. Λίγες... θαθείες... άνάσες... άκόμα, κι' όλα... θά... τελειώσουν... καλά!

Σκοτάδι άρχιζε να μέ τριγυρίζη τώρα. "Η θαρείά άναπνοή μου, άνηγούσε μέ αλλόκοτα και τσοπερό θόρουθο σ' ατία μου. "Άλλά σιγά-σιγά ο θόρουθος αυτός μαλάκωνε πνιγόναν, γινόταν ψιθώρος άόριστος και κοθόταν συγνά στή μέση...

"Η συνείσθησι τού χρόνου χανόναν μέσο μου... "Ένοιωθα ότι θαθιζόμον θαθαισία στήν άνυπαρξία και στο μηδέν...

Γαλήνη άνακούφιζε τώρα τήν ψυχή μου... "Άναρσιτόμον δειλά, προσπαθόντας να νιώσω τή μου σμθαίνε, και προσπαθόντας έπίσης να έσοχίσω τούς θόλους πέπλους τής σκοτεινοισμένης συνείδησός μου!

— Πώς; ... "Ήθελα... λοιπόν... να πεθάνω;... Μά... Δέν... έμεινα... άρά γε... νέα... άκόμη!

Δέν ήξερα, δέν ήπορούσα ν' άποκριθώ, σ' ατές τις άπορίες μου... "Ένοιωθα καιτεροή άκόμα μέσα μου, τή μισήν άνάμνησι τού θανάτου τού καλού μου Λέστερ... "Άχ, να πέθαινα κι' έγώ!... Πόσο

ήθελα να θρικόκοιμον κοντά του, τώρα!...
Μά γιατί, Θεέ μου, δέν μ' άφησαν να πεθάνω, οι κακοί αυτοί άνθρώποι τού νοσοκομείου; ... Γιατί θέλουν να μέ γιατρέψουν μέ τó ζόρι;

— Μίς!... Λίγες... άνάσες... άκόμα! άκουσα πού άόριστα άκόμη, τόν χειροούργο να μου λέη.

Πώς; ... "Άκόμα δέν τελείωσε λοιπόν, ατή ή ήεροτελεισία τής άναίσθησίας μου;... "Ήξερα, που φαίνονταν ότι ήξερα, πώς μέσο σε λίγα δευτερόλεπτα ο άνθρωπος άναίσθηται μέ τόν αιθέρα!... Τι συνέβαινε λοιπόν μ' έμένα;

Δυό πράγματα θά συνέβαιναν, έξάπαντος: "Η θύ χρειάζονταν ήμερες δλόκληροι για ν' άναίσθησο, ή ότι ατία τά λίγα δευτερόλεπτα που περνοούσαν που φαίνόντουσαν δλόκληροι ήμερες!

Θεέ μου!... Συμφορήθηκα μέ μιά άγρια προσπάθεια, μέ τήν καινοούργια ατή σίστασι τού χειροούργου, κι' άνάσαινα θαθείά... "Η άγωνία μ' έπνιζε... Νερά πταμιών δρμητικών ροχθόσαν σ' ατία μου... "Η σκοτεινιά έγινε πυκνότερη γύρω μου... Τό κορμί μου κυλιόταν σε παχύστομο στράμμα από κάσταπρα μαλακά πούπουλα... Μιά άνέκφραστη ευδοαιμία, που άλάφρωνε τó «είνα» μου και τήν ψυχή μου...

Και πάλι χοροπήδησε τώρα στή θολωμένη μου διάνοια, ή εκκόνα κ' ή άνάμνησι τού νεκροταφείου!

"Όσωω!... Νά πεθάνω λοιπόν, ήθλω; ... Γιατί;... Ποιός ο λόγος να ρίξω τó άσπρο κι' άνθισμένο κορμί μου, μέσα στή σκουληκιασμένη και μαύρη γη τού κοιμητηρίου; ... "Άχ, άξέχαστέ μου, αγαπημένε μου Λέστερ, γιατί να πεθάνω τόσο πρώμα; ...

Ναι, ποθώ να θρικόκοιμα παντοτεινά, κοντά σου!... Μά, όχι ατύο, στο πένθιμο και λυπητερό κοιμητήριο!... Δέν μπορώ νάρθω ατύο... "Η μαρμαμένες γυρδένες τών τάφων, μέ ζαλιζόν και που φέρνον άδιαιθεσία... "Η μυραδιά τής νεκρής σάρκας και που λυώνει και τών χορταριών που σαπίζον, που κάνουν κακό... Οί σκελετοί τών πεθαμένων, θά μέ τρομάζουν άθελά μου... Θά νιώθω πολύ θαρείά τή μαύρη πλάκα τού τάφου μου, άπάνω στα τρυφερά και παρθένα στήθη μου...

"Ω, μην έπιμένεις, αγαπημένε μου Λέστερ!... Πώς θέλεις νάρθω και να σε θρώ σ' αυτόν τόν φοιχτό τόπο, που θρικόκεσαι; ... "Ω, φοβάμαι τά νεκροταφεία, Λέστερ!...

Μιά τελευταία θαθείά άνάσα, μέ ρίχνει σε πέλαγος μακαριότητος γλυκαία. "Ο χρόνος — τά δευτερόλεπτα!... οί ήμερες; — στήν έκμηδεινοισμένη σχεδόν ύπαρξί μου. Πυκνή όμίγλη σκέπασε τά γλαραμένα μάτια μου. Βαθύ σκοτάδι μέ τόλιξε σούς άνακούφιστικούς πέπλους του...

Τό κοιμητήριο τού χωριού μου, που φάνηκε σαν τόπος κολασμένος... Οί νεκροί πετάχοναν άπ' τούς τάφους τών και χόρταναν δλόγυρά μου γελώντας κι' όδρλιζόνταν σαρκαστικά... "Ο Λέστερ κρατούσε τόν ρυθμό τού χορού, χτυπώντας τις άσκαρες παλάμες του και γνέφοντάς μου μέ τó νεκροκόφαλό του να πάω πού κοντά του... Μούγκρισα από φοβή...

— "Όχι!... Ήθλω να έξωω! μου φάνηκε πώς οδρλιζα μέ δλόψυχη λαχάρα, δίχως ν' άκούσω όμως τόν ήχο τής φωνής μου...

Και θαθισθηκα άκούγκρη, σούς παραδεινοισμένους κόκυρους τής "Άναίσθησίας και τής "Άνυπαρξίας...

Λίγες όρες ύστερα άπ' τήν έγχεισησι, έύπνησα.

Και λίγες ήμέρες κατόπι μισοπέθλωθήκε ή μικρή πληγή τού στήθους μου κ' οί πρίν τσουχτεροί πόνου μου μαλάκωσαν...

Καθισμένη, έαπλωμένη στή σαιλόγκ, μπρός στο άνοιχτό παράθυρο τού δωματίου μου, καμάρωνα τις χρυσές και γλαρές άχτίδες τού ήλιου, να παιγνιζόντων άνάμεσα άπ' τά φύλλα τών δένδρων...

Τά πούλακια κελαδοσαν γλυκά στα δένδρα τού κήπου τού νοσοκομείου... Τό μεθαστικό άρωμα τών ανέσκων και βροσερών λουλουδιών, μ' έκανε να έγινάω τή θαείά μυραδιά τής μούχλας τού ("Η συνέγεια εις τήν σελίδα 2353)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ ! ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ !

"Ο «Κατενά Βρυκόλακας», τό μυθιστόρημα τού μεγάλου "Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τόδοποιον ένυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα έν "Άγγλία και έγινε άνάραστο. Τό μυθιστόρημα πού έσημείωσε τήν μελυτέραν έπιτυχία έξ όλων τών μυστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στήν "Ελλάδα, ή διέυθησις τού «Μπουκίτσου» και τής «Οικογενείας», για ν' ευχαριστήση όλους τούς άναγνώστας και τών δύο Περιοδικών άπε φάσις να τó προσφέρή με 4 δελτία και δραχμάς 12 αντί τών 30 δραχμών που τιμάται.

"Όσοι εκ τών άναγναστών μας προκοιμίζοντά τά δελτία των και λαμβάνουν τάς μηνιαίας έκδόσεις μας μποροούν να ζητούν άπό τή Πρακτορεία τών "Εφημερίδων και άπό τή γραφεία μας και τόν «Κατενά Βρυκόλακα» με 12 δραχμάς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

